

також у статті 12 Закону України «Про участь громадян в охороні громадського порядку і державного кордону» [5], отже низький рівень регламентованості взаємодії ОВС з громадським суспільством є однією з причин низького рівня довіри до міліції з боку населення, адже коли громадяни приймають участь (оплачувану, як в розвинутих країнах Європи) у допомозі ОВС, більшість з людей почне розуміти та бути ближчими до правоохоронної діяльності та проблем її здійснення. Ефективність взаємодії ОВС з громадянським суспільством не може бути досягнута лише зусиллями емпіричних пошуків найбільш результативних її форм, але роль практики в цьому питанні неможливо недооцінювати. Тому постає необхідність ширшого залучення громадськості до взаємодії з ОВС, що має стати запорукою підвищення рівню авторитету міліції перед обличчями населення України та світу.

Список використаних джерел:

1. Порфімович О.Л. Імідж органів внутрішніх справ України (Організація управління) [монографія] / О.Л. Порфімович. – Б. Церква : ТОВ «Червона Рута-Турс», 2004. – 288 с.
2. Лебедєва А.В. Удосконалення форм, напрямків та методів взаємодії органів внутрішніх справ України із засобами масової інформації / А.В. Лебедєва – Науково-практичний юридичний журнал «Публічне право» №1, К., 2011. – 135 с.
3. Ковалів М.В. Форми взаємодії органів внутрішніх справ і громадськості у сфері охорони громадського порядку / М.В. Ковалів – Науковий вісник ЛДУВС №2, Львів – 2011. – 523 с.
4. Закон України «Про міліцію»: за станом на 23.09.2013 р. / Відомості Верховної ради УРСР, 1991, №4, ст. 20
5. Закон України «Про участь громадян в охороні громадського порядку і державного кордону»: за станом на 23.09.2013 р. Відомості Верховної Ради України, 2000, №40, ст. 338.

ВПЛИВ ЮРИДИЧНОЇ ОСВІТИ НА ФОРМУВАННЯ ПРАВОВОЇ СВІДОМОСТІ

Городецький Артем Костянтинівич, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент, професор кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Пустовіт Ж.М.*

Професія юриста вже багато років залишається однією з найбільш престижних. Адже діяльність правознавця охоплює практично кожен сферу людського існування. Його послугами в своєму житті неодноразово користується кожна людина. Проте, щоб бути затребуваним сьогодні у цій галузі, слід добре підготуватися, стати справжнім професіоналом. Старт успішної кар'єри – це якісна освіта. Система юридичної освіти складається із відповідних закладів освіти, наукових, науково-методичних і методичних установ, державних і місцевих органів управління освітою та самоврядування в галузі освіти.

Демократизація сучасного українського суспільства і гуманізація освіти висувають підвищені вимоги до правосвідомості майбутніх юристів. Від рівня правової свідомості залежить їх соціально-правова, цивільна активність, готовність брати участь у зміцненні законності та правопорядку. Майбутній юрист повинен розуміти свої дійсні інтереси, знати права і вміти захищати їх законними засобами, виконувати обов'язки, поважати права та інтереси інших людей, тому правосвідомість юристів загалом та зокрема «студентів юристів» повинна розвиватися під впливом цілеспрямованих дій організованого характеру.

Питання правосвідомості завжди було одним із центральних у теорії держави і права. Але особливу актуальність проблема дослідження правосвідомості набуває сьогодні – в умовах динамічного розвитку українського суспільства.

Сьогодні в юридичній науці найбільш поширеним підходом до визначення правосвідомості є розуміння її як сукупності уявлень, поглядів, оцінок і емоцій, за допомогою яких виражається ставлення людини та соціальних груп до діючого і бажаного права [2, с.463].

Розгляд сутності поняття «правової свідомості» дає можливість виділити такі її характерні риси. По-перше, правосвідомість визначається як самостійна форма суспільної свідомості, що тісно взаємодіє з моральними, релігійними, політичними та іншими формами свідомості [2, с.463]. По-друге, в правовій свідомості відбивається ставлення суб'єкта до права,

юридичної практики, діяльності інших суб'єктів, їх оцінка [3, с.293]. Особливості правосвідомості виявляється також у способі відбиття правових явищ суспільного життя – їх усвідомлення здійснюється за допомогою спеціальних юридичних понять і категорій. По-третє, правосвідомість як цілісне поняття охоплює волю, почуття, думки та всю сферу духовного досвіду. Правосвідомість не тільки відбиває ставлення індивіда до правової дійсності, а й спрямовує його на певні зміни в правовому середовищі, прогнозує і моделює їх [4, с.462].

Отже, правосвідомість можна визначити як особливу сферу свідомості, що відбиває правову дійсність у формі юридичних знань та оціночного ставлення до права і практики його реалізації, соціально-правових установок і ціннісних орієнтацій, що регулюють поведінку в юридично значущих ситуаціях.

Професійна правосвідомість властива людям, які мають спеціальну юридичну освіту й займаються практичною юридичною діяльністю. Її особливістю є доскональне знання правових норм, що регулюють певні види юридичної діяльності, а також відповідних юридичних процедур. Професійна правосвідомість юристів є основним інструментом їх діяльності, має свої особливі умови, середовище, засоби і методи формування.

Дослідження всього комплексу чинників, закономірностей їх зв'язку, зміни та впливу на правосвідомість має найважливіше значення в створенні передумов якісного і необхідного їх функціонування. Для розвитку правосвідомості студентів-юристів, важливим є відокремлення правових почуттів, що теж можуть зазнавати впливу провідних тенденцій. Розвиток правосвідомості майбутніх юристів має спрямований, закономірний характер, який виражений у кількісних, якісних і структурних перетвореннях. Під умовами розвитку правосвідомості майбутніх юристів ми розуміємо сукупність усіх тих явищ, від яких залежить виникнення, існування, функціонування та розвиток цього феномену.

Предметом професійної правосвідомості виступають правові явища, а також суспільні відносини, що потребують правового регулювання. Суб'єктами професійної правосвідомості є особи, які мають спеціальну юридичну освіту і професійно займаються юридичною практикою.

Характеризуючи функції професійної правосвідомості, необхідно зауважити, що наразі в правовій науці також відсутня єдина думка про їх видове різноманіття. Так, О. Лукашева виділяє гносеологічну, прогностичну функції та функцію правового моделювання [5, с.105]. В. Щегорцов більш детально класифікує функції правосвідомості на когнітивну, ідеологічну, нормативно-прогностичну, а також функції правового моделювання та правового регулювання [6, с.31–34].

Отже, правосвідомість як системне явище характеризують її структурні елементи і функції. Професійна правосвідомість відрізняється від інших видів правосвідомості якісним станом елементів свого змісту, а саме: когнітивного, психологічного та поведінкового, перш за все, за об'ємом та глибиною політико-правових знань, навичками та вміннями аналізувати правові проблеми, вирішувати поставлені юридичні завдання. Правова психологія, правова ідеологія та правова поведінка як структурні компоненти професійної правової свідомості своїми засобами сприяють здійсненню функцій правосвідомості в правовій діяльності її носіїв, при цьому необхідно відзначити, що головним результатом дії пізнавальної функції є забезпечення досягнення необхідного рівня правових знань, тоді як підсумком дії всіх інших функцій стає формування конкретного ставлення суб'єкта до соціально-правової реальності. Загальна ж роль професійної правової свідомості виходить далеко за межі досліджених основних її функцій і виявляється також у різних видах юридичної діяльності, зокрема – у правотворчості та правореалізації.

Список використаних джерел:

1. Ратинов А. Р. Структура и функции правового сознания / Ратинов А. Р. // Проблемы социологии права – 1970. – Вып. 1. – С. 178–188.
2. Большая юридическая энциклопедия. – М. : Изд-во Эксмо, 2007. – 688 с.
3. Комаров С. А. Теория государства и права : учеб.-метод. пособие.
4. Краткий учебник для вузов / С. А. Комаров, А. В. Малько. – М. : Изд-во НОРМА, 2001. – 448 с.
5. Скаун О. Ф. Теория держави і права : підручник / О. Ф. Скаун ; пер. з рос. – Х. : Консум, 2001. – 656 с.

6. Лукашева Е. А. Социалистическое правосознание и законность / Е. А. Лукашева. – М. : Юрид. лит., 1973. – 344 с.
7. Щегорцов В. А. Социология правосознания / В. А. Щегорцов. – М. : Мысль, 1981. – 174 с.

ДЕРЖАВНА СЛУЖБА: СУЧАСНИЙ СТАН ЇЇ РЕФОРМУВАННЯ

Воробей Віта Михайлівна, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент, професор кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Грянка Г.В.*

Державна служба як самостійний вид державної професійної діяльності виникла в другій половині XVII століття в Європі, зокрема у Німеччині та Франції [1, с. 365]. До сьогодення інститут державної служби еволюціонував у одну з підвалин демократичної правової держави, важливу гарантію ефективного функціонування державного механізму. І хоча в світі виділяють різні варіанти систем державної служби, але все-таки можна назвати загальні ознаки (засади) державної служби. Це насамперед - професійність, аполітичність (політична нейтральність або лояльність), стабільність (або безстроковість) та державне фінансування.

Інститут державної служби в нашій країні було створено після проголошення незалежності. Закон України «Про державну службу» було прийнято 16 грудня 1993 р. в числі фундаментальних законів незалежної України, які безпосередньо стосувались процесу розбудови державності, визначення основних засад організації та функціонування органів державної влади [2]. Прийняття окремого закону про державну службу дало можливість констатувати сам факт утворення інституту державної служби в Україні. Законом було сформовано систему проходження державної служби та кар'єри державного службовця, визначено особливості статусу державного службовця, деталізовано поняття патронатної служби, службової кар'єри, утворено систему управління державною службою - спеціальний орган управління державною службою - Головне управління державної служби при Кабінеті Міністрів України (пізніше - України) та міжвідомчий дорадчий орган - Координаційну раду з питань державної служби.

Це дає підстави вважати, що чинний Закон «Про державну службу» в значній мірі виконав своє завдання зі створення й законодавчого забезпечення основних напрямів функціонування інституту державної служби в Україні.

Державна служба за сьогоденних умов ще не стала підконтрольною суспільству демократичною та ефективною організацією державно-службової діяльності, спрямованою на вирішення нагальних проблем, що стоять перед суспільством і державою.

Можна виділяти різні причини незадовільного становища інституту державної служби в Україні загалом та статусу державного службовця, зокрема. Цей закон формально обмежив коло державної служби лише до служби в державних органах та їх апараті, що не відповідає сучасному розумінню інституту державної служби [2].

Закон України «Про державну службу» який набере чинності 1 січня 2014 року, у розділі першому більш чітко та широко дає визначення цим поняттям [3].

Даний закон визначає принципи, правові та організаційні основи державної служби, умови та порядок реалізації громадянами права на державну службу. У ньому змінилася класифікація посад державних службовців. Зокрема, замість передбачених чинним законом 7 категорій державних службовців новою редакцією посади державних службовців залежно від характеру та обсягу посадових повноважень поділяються на 5 груп, кожна з яких ділиться на 4 підгрупи. При цьому замість діючих 13 рангів запроваджується 9 рангів державних службовців.

Відповідно до прийнятого закону, право на державну службу з урахуванням вимог щодо рівня професійної компетентності, напрямку підготовки та обмежень, встановлених законом, мають громадяни України, яким виповнилося 18 років і які вільно володіють державною мовою.

Відповідно до закону, схема посадових окладів державних службовців щорічно визначається Кабінетом Міністрів України, при цьому мінімальний